

V I Lenin

Brev till bolsjevikpartiets medlemmar

Kamrater! Jag har ännu inte haft möjlighet att erhålla petrogradtidningarna för onsdagen den 18 oktober. Då man per telefon meddelade mig hela texten till Kamenevs och Zinovjevs uttalande i tidningen *Novaja Zjizn*, som inte är en partitidning, så vägrade jag att tro på det. Men det visade sig omöjligt att tvivla och jag är tvungen att begagna tillfället för att tillstålla partimedlemmarna detta brev till torsdag kväll eller fredag morgon, ty det vore en förbrytelse att tåga inför det faktum, att ett sådant exempellöst *strejkbryteri* begåtts.

Ju allvarligare den praktiska frågan är, ju mer ansvariga och "framstående" de personer är, som begått strejkbryteri, desto farligare är det, desto beslutsammare måste man driva bort strejkbrytarna, desto oförlåtligare vore det att vackla på grund av strejkbrytarnas tidigare "förtjänster".

Man tänke sig bara! I partikretsarna är det känt, att partiet diskuterat frågan om upproret sedan september. Ingen har hört det minsta om något enda brev eller någon enda skrivelse av de nämnda personerna! Och nu, så att säga just inför sovjetkongressen, framträder två kända bolsjeviker *mot* majoriteten och självfallet *mot centralkommittén*. Detta sägs inte direkt och härigenom blir skadan ännu större för saken, ty det är ännu farligare att tala i antydningar.

Det framgår alldeles klart av ordalydelsen i Kamenevs och Zinovjevs uttalande, att de gått emot centralkommittén ty annars vore deras uttalande meningslöst. Men det har inte sagts, *vilket* beslut av centralkommittén det är som de inte godkänner.

Varför?

Det är klart: därför att centralkommittén inte publicerat detta beslut.

Vad är det då som har hänt?

Inför den kritiska dagen, den 20 oktober, angriper två "framstående bolsjeviker" i en ytterst viktig kampfråga ett *icke* publicerat beslut av particentrum i en tidning *utanför* partiet, och dessutom just i en tidning, som i denna fråga går *hand i hand med bourgeoisin mot arbetarpartiet!*

Detta är ju tusen gånger nedrigare och miljoner gånger skadligare än alla uttalanden t ex av Plechanov i pressen utanför partiet åren 1906-07, vilka partiet fördömde så starkt! Den gången var det ju endast fråga om val, men nu är det fråga om ett uppror för att erövra makten!

Att i en sådan fråga och *efter* particentrums beslut angripa detta *opublicerade* beslut inför personer som Rodzianko och Kerenskij, i en tidning utanför partiet – kan man tänka sig en mera förrädisk handling, ett värre strejkbryteri?

Jag skulle anse det vara en skam för mig, ifall jag på grund av min tidigare nära förbindelse med dessa f d kamrater tvekade att fördöma dem. Jag säger rent ut, att jag inte längre anser de båda vara kamrater och att jag av alla krafter, både i centralkommittén och på partikongressen, kommer att kämpa för de bådas uteslutning ur partiet.

Ty ett arbetarparti, som av livet allt oftare och oftare ställs ansikte mot ansikte med upproret, kan inte lösa denna svåra uppgift, ifall centrumets opublicerade beslut, sedan de tagits, bestrids i pressen utanför partiet och ifall vacklan och förvirring förs in i de kämpandes led.

Må hrr Zinovjev och Kamenev grunda sitt eget parti tillsammans med de totala personer, som tappat huvudet, eller med kandidater till konstituerande församlingen. Arbetarna kommer inte att gå in i ett sådant parti, ty dess första paroll kommer att lyda;

”Det är tillåtet för CK-medlemmar, som på ett CK-möte blivit nedröstade i frågan om den avgörande striden, att angripa partiets opublicerade beslut i pressen utanför partiet.”

Må de bilda ett *sådant* parti åt sig; vårt bolsjevikiska arbetarparti kommer endast att vinna på detta.

Då alla dokument publicerats, kommer Zinovjevs och Kamenevs strejkbryteri att framträda ännu mycket klarare. Men må arbetarna till dess begrunda följande fråga:

”Låt oss anta att Allryska fackförbundsstyrelsen efter månadsång diskussion och med en majoritet på över 80 procent har beslutat att en strejk måste förberedas men att tillsvidare ingenting publicera om tidpunkten eller andra omständigheter. Låt oss anta att två medlemmar, döljande sig bakom en föregiven 'särskild mening', sedan beslutet tagits inte blott började skriva till lokalorganisationerna om revision av beslutet, utan även tillät att deras brev publicerades i tidningar utanför partiet. Låt oss till sist anta att de även själva angrep beslutet i dessa tidningar *utanför* partiet, ehuru det ännu inte publicerats och började okväda strejken inför kapitalisterna.

Man frågar sig: skulle arbetarna tveka att utesluta dylika strejkbrytare ur sina led?

* *
*

Vad beträffar hur frågan om upproret ligger till nu, så tätt inpå den 20 oktober, så kan jag inte från fjärran bedöma, hur pass mycket saken har fördärvats genom strejkbrytarnas uttalande i pressen utanför partiet. Utan tvivel är den *praktiska* skadan mycket stor. För att rätta till saken måste man framför allt återupprätta den bolsjevikiska frontens enhet genom att utesluta strejkbrytarna.

Hur svaga de ideologiska argumenten mot upproret är, blir allt tydligare ju mer vi drar fram dem i dagsljuset. Jag har i dagarna skickat en artikel om detta till *Rabotjij Put*, och ifall redaktionen inte anser det möjligt att publicera denna artikel, så kommer partimedlemmarna antagligen att få lära känna den i manuskriptform.

Dessa med förlov sagt ”ideologiska” argument låter sig reduceras till två. För det första: att ”vänta” på konstituerande församlingen. Låt oss vänta, kanske vi håller stånd till dess –det är hela argumentet. Kanske kan vi hålla stånd trots hungern, trots förfallet, trots att soldaternas tålmod tar slut, trots Rodziankos åtgärder för att utlämna Petrograd åt tyskarna och trots lockouterna.

Kanske och möjligen, det är den springande punkten i argumentet.

För det andra: en hysterisk pessimism. Hos bourgeoisin och Kerenskij är allt utmärkt, hos oss är allt dåligt. Hos kapitalisterna är allt underbart väl förberett, hos arbetarna allt dåligt. ”Pessimisterna” i fråga om sakens militära sida skriker för full hals, medan ”optimisterna” tiger, ty utom för strejkbrytare är det väl knappt angenämt för någon att avslöja något för Rodzianko och Kerenskij.

Svåra tider. En svår uppgift. Ett svårt förräderi. Och ändå kommer uppgiften att lösas, arbetarna kommer att sammansluta sig, bondeupproret och frontsoldaternas ytterliga otålighet kommer att göra sitt! Slut leden tätare – proletariatet måste segra!

N Lenin

Skrivet den 18 (31) oktober 1917

Publicerat ffg i *Pravda* nr 250, den 1 november 1927

V I Lenin, *Samlade skrifter*, 5:e ry uppl, b 34, s 419-422